

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 338)

Feb (2) / 2021

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	11
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	20

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 158)

11. அம்ருதாதீந் மநோரர்ண அக்ஷராதி அங்கேஷு சிந்தயேத்

அக்ஷே நாபௌ ததாரேஷு நேமௌ ப்ரதிதந்தயோ:

பொருள் - அம்ருதம் ("ஸ" என்னும் எழுத்து) தொடக்கமாக உள்ள மந்த்ரத்தின் எழுத்துக்களை ஸுதர்சன சக்கரத்தின் அச்சு, ஆரம், உள்வட்டம் என ஒவ்வொரு பாகமாக எண்ணவேண்டும்.

12. ப்ரக்ருத்யாதி விசேஷாந்தைஸ்தத்தவை: ஸம்ப்ரதித: ப்ரதி:

மாயா ப்ரஸூதிஸ் த்ரைகுண்யம் அபி நேமி: ஸுதர்சநே

பொருள் - ஸுதர்சன சக்கரத்தின் வெளிவட்டமானது ப்ரக்ருதி தொடங்கி விசேஷம் முடிய உள்ள தத்துவங்களை உணர்த்துவதாகும். ஸுதர்சன சக்கரத்தின் உட்பாகமானது மாயை, ப்ரஸூதி மற்றும் மூன்று குணங்களை உணர்த்துவதாகும்.

13. பதாத்வ ரசிதாராந்தா மந்த்ரா அரஸஹஸ்ரகம்

அராந்தோ வ்யூஹமார்கஸ்தோ நாபிஸ்தத்ர கலாமயீ

பொருள் - ஆரங்கள் வந்து இணையும் வெளிவட்டமாக பதங்கள் உள்ளன. மந்த்ரங்கள் ஆயிரக்கணக்கான ஆரங்களாகும். ஆரங்கள் வந்து இணையும் உட்பகுதியானது வ்யூஹ மார்க்கத்தையும், நடுப்பகுதியானது கலையையும் குறிப்பதாகும்.

14. வர்ணாத்வா ஹ்யக்ஷபர்யந்தோ மத்யே சக்திரஹம் பரா

மதந்த: பரமம் ப்ரஹ்ம க்ராஹ்ய க்ராஹகதோஜ்ஜிதம்

பொருள் – வர்ணங்களானவை அச்சாணி முடிய உள்ளன. இந்த அச்சாணியின் நடுவில் உயர்ந்த சக்தியாக நான் உள்ளேன். எனக்குள் பரப்ரஹ்மம் உள்ளது; இது அறிபவன் மற்றும் அறியப்படும் பொருள் போன்றதான வேறுபாடுகள் இன்றி உள்ளது.

15. மத்யே து சிந்தயேத் தாரம் தாரிகாம் தத்பஹி: ஸ்மரேத்

தத்பஹிச்ச க்ரியாபீஜம் தத்பஹிச்சாதிம் அக்ஷரம்

பொருள் – எனது தார மந்த்ரமானது ஸுதர்சன சக்கரத்தின் நடுவில் உள்ளதாக எப்போதும் சிந்திக்கவேண்டும். இதன் வெளிப்புறத்தின் தாரிகா மந்த்ரம் உள்ளதாக எண்ணவேண்டும். மேலும் க்ரியாசக்தியின் பீஜ மந்த்ரத்தையும், அதனைத் தொடர்ந்து வரும் முதல் எழுத்தையும் த்யானிக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 25)

[வஸந்தன் கூறுவது] இப்படி உள்ளபோது, பெண்களைக் குறித்துப் புகழ்ந்து பேசும்போது கேட்பது, அவர்களைக் குறித்துப் பேசுவது முதலானவற்றால் மனம் கலங்கும் என்பது உறுதியே ஆகும்.

40. திஷ்டது குணாவமர்ச: ஸ்த்ரீ குணாம் ஆலோகநாதிபி: ஸார்தம்

தோஷாநுசிந்தநார்த்தா ஸ்ம்ருதிரஷி தூரிகரோதி வைராக்யம்

பொருள் - (வஸந்தன் கூறுவது) பெண்களுடைய குணங்கள் குறித்து அதிகமாகப் புகழ்தல் மற்றும் அவர்களைக் காணுதல் போன்றவை ஒருபுறம் இருக்கட்டும். அவர்களுடைய தோஷங்கள் குறித்துச் சிந்திக்கும் நேரத்தில் கூட, பெண்களைக் குறித்த எண்ணங்கள், மனத்தை "வைராக்யம்" என்ற நிலையிலிருந்து நகர்த்திவிடும்.

41. அபிச ப்ரபூதமத மேதுராத்தமநோ விஷயாடவீஷு விவிதாஸு தாவத:

ஸ்வபலேந ஹந்த மநஸோ நிவர்த்தநம் பிஸதந்துநேவ ஸுரதந்தி யந்த்ரணம்

பொருள் - (வஸந்தன் கூறுவது) மிகுந்த வலிமையுடன், மதம் பிடித்து, பலவகையான உலக விஷயங்கள் என்னும் காடுகளில், எந்தவிதமான கட்டுப்பாடும் இன்றி திரிகின்ற மனதை, ஒருவன் தனது முயற்சியால் கட்டுப்படுத்த

முயலுதல் என்பது, ஐராவதம் என்பது போன்ற யானையை ஒரு தாமரை நூல்
கொண்டு கட்டுவதற்குச் சமமாகும்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 35)

வ்யாக்யானம் - (ப்ரதேச பேதத்தாலும், காலபேதத்தாலும் ஸத்ருசமாயும், விஸத்ருசமாயு மிருக்கும் விகாரங்களை யுண்டாக்கக் கடவதாய்) ப்ரதேச பேதமாவது, குண வைஷம்ய மில்லாத ப்ரதேசமும் குண வைஷம்யமுள்ள ப்ரதேசமும். இது தனக்கு குணவைஷம்ய முள்ளது, கார்யோந்முகமான ஸ்தலத்திலேயிறே. அல்லாதவிடமெல்லாம் குண ஸாம்யாபந்நமாயிருக்குமித்தனை. அதில், குணவைஷம்யமில்லாதவிடம் ஸத்ருச விகாரமாயிருக்கும். வைஷம்யமுள்ளவிடம் விஸத்ருச விகாரமாயிருக்கும். ஸத்ருச விகாரமாவது, நாம ரூப விபாகாதேசாந்ஹமாயிருக்கும் ஸுஷ்ருமவிகாரம். விஸத்ருச விகாரமாவது, நாம ரூப விபாக நிர்தேச யோக்யமாயிருக்கும் ஸ்தூல விகாரம். “குண ஸாம்ய மநுத்ரித்தமந்யூநம்” என்கையாலே, அவ்யக்தாவஸ்தையிலுள்ள விகாரமெல்லாம் ஸத்ருசமாயிருக்கும்; மஹதாதி விஸத்ருச விகாரமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (ப்ரதேச பேதத்தாலும், காலபேதத்தாலும் ஸத்ருசமாயும், விஸத்ருசமாயு மிருக்கும் விகாரங்களை யுண்டாக்கக் கடவதாய்) - “ப்ரதேச பேதம் = இருப்பிட வேறுபாடு” என்றால் குணங்களின் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லாத இடம் மற்றும் அவற்றின் ஏற்றத்தாழ்வு உள்ள இடம் ஆகும். கார்ய நிலையான ஸ்தூல நிலையில் மூன்று குணங்களுக்கு ஏற்றத்தாழ்வு உள்ளது; அது இல்லாத இடத்தில், அனைத்து குணங்களும் ஒரே போன்று உள்ளன. குணங்களின் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லாத இடமானது, ஒரே போன்று மாறுதல்கள் கொண்டதாக இருக்கும். அவற்றில் ஏற்றத்தாழ்வு உள்ள இடமானது, வெவ்வேறு மாறுதல்கள் கொண்டதாக இருக்கும். ஒரே போன்று மாறுதல்கள் கொண்ட நிலை என்பது பெயர் மற்றும் உருவம்

ஆகியவை இன்னவை என்று பிரித்துக் கூற இயலாதபடி உள்ள ஸூக்ஷ்ம நிலையாகும். வெவ்வேறு மாறுதல்கள் கொண்ட நிலை என்பது, பெயர் மற்றும் உருவம் ஆகியவற்றைத் தனித்தனியே பிரித்துக் கூறத் தகுதியாக உள்ள ஸ்தூல நிலையாகும். “குண ஸாம்ய மநுத்ரிக்கதந்யூநம் - கண்ணுக்குப் புலப்படாத அவ்யக்த நிலையில் குணங்கள் சமமாகவும், அதிகமாகவோ குறைவாகவோ இன்றியும் உள்ளன”, என்று கூறப்படுவதால், அவ்யக்த நிலையில் உள்ள மாறுதல்கள் அனைத்தும் ஒரே போன்று உள்ளன. மஹத் முதலான நிலைகளில் மாறுதல்கள் வெவ்வேறாக உள்ளன.

வ்யாக்யானம் – இனி, காலபேதமாவது ஸம்ஹாரகாலமும், ஸ்ருஷ்டி காலமும். ஸம்ஹார காலத்தில் இது அவிபக்த தமஸ்ஸாய்க் கிடக்கையாலே ஓரிடத்திலும் குண வைஷம்யமில்லாமையால் எங்குமொக்க ஸத்ருச விகாரமாயிருக்கும். ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே பகவததிஷ்டான விசேஷத்தாலே விபக்தமாய், கார்யோந்முகமாய், குண வைஷம்யம் பிறந்தவாறே விஸத்ருச விகாரத்தையுடைத்தாகா நிற்கும், ஸதத விகா ராஸ்பதமா யிருக்கையாலே, அதுக்கு ஸத்தாப்ரயுக்தமிறே விகாரம். அதினுடைய ஸௌக்ஷ்மயாஸௌக்ஷ்மய நிபந்தநமான விபாக நிர்தேசமிறே உள்ளது. அல்லது நிர்விகாரமாயிருப்பதோரவஸ்தையும் இல்லையிறே. (ப்ரக்ருதி, அவித்யை, மாயை என்கிற பேர்களை உடைத்தாயிருக்கும் அசித் விசேஷம்) மிச்ரஸத்வமாவது இப்படி இருப்பதோர் அசித் விசேஷமென்று வாக்யாந்வயம்.

விளக்கம் – அடுத்து காலபேதம் என்பது, ஸம்ஹார காலம் மற்றும் ஸ்ருஷ்டி காலம் ஆகும். ப்ரளயகாலத்தில் இந்த மிச்ர ஸத்வமானது, பெயர் மற்றும் ரூபம் போன்ற வேறுபாடுகள் கொண்டதாக பிரித்துக் காண இயலாதபடி இருளாகக் கிடப்பதால், எந்த ஒரு இடத்திலும் குணங்களில் வேறுபாடுகள் இல்லாமல் உள்ளது; ஆகவே அனைத்து இடங்களிலும் ஒரே போன்று, ஒரே மாறுதலுடன் உள்ளது. ஸ்ருஷ்டி காலத்தில், பகவான் அதன் உட்புகுந்த நிலையில், கண்களுக்குப் புலப்படத்தக்கதாகவும், கார்யம் ஏற்பட ஏற்றதாகவும், குணங்களில் ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்பட்டதால் அவை மாறுதல்கள் கொண்டதாகவும் மிச்ர ஸத்வம் உள்ளது. எப்போதும் மாற்றத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ளதால், மிச்ர ஸத்வத்தின் இருப்பு

என்பதும் மாற்றத்துடன் கூடியதாகவே உள்ளது. உருவம் அற்ற நிலை மற்றும் ரூபத்துடன் கூடிய நிலை ஆகியவையே வேறுபாடு என்ற தன்மையாக உள்ளது. இவ்விதம் அல்லாமல், மிச்ரஸத்வத்திற்கு மாற்றம் இல்லாத நிலையும் இல்லை அல்லவோ? (ப்ரக்ருதி, அவித்யை, மாயை என்கிற பேர்களை உடைத்தாயிருக்கும் அசித் விசேஷம்) – “மிச்ர ஸத்வம் என்பது இவ்விதம் உள்ளதான ஓர் அசித் நிலை” என்று படிக்கவேண்டும் .

87. ப்ரக்ருதியென்கிறது விகாரங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே; அவித்யையென்கிறது ஜ்ஞாந விரோதியாகையாலே; மாயையென்கிறது விசித்ர ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே.

அவதாரிகை - ப்ரக்ருத்யாதி நாமபேதங்கள் இதினுடைய ஸ்வபாவங்களைப் பற்ற வந்ததென்கிறார் (ப்ரக்ருதியென்கிறது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – ப்ரக்ருதி முதலான பெயர் வேறுபாடுகள் பலவும் மிச்ரஸத்வத்தின் இயல்பு காரணமாக வந்தவை ஆகும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “மூலப்ரக்ருதிர்விக்ருதி” இத்தயாதிகளிலே ப்ரக்ருதி சப்தம் காரணவாசியாகச் சொல்லப்பட்டதிறே, இதுதான் உபாதாந காரணத்துக்கே வாசகம். ஆகையிறே ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜகதுபாதாநத்வத்தைச் சொல்லுகிற ஸூத்ரகாரர், “ப்ரக்ருதிச்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்” என்று, ப்ரக்ருதி சப்தத்தாலே சொல்லிற்று. ஆகையால், இத்தை ப்ரக்ருதியென்கிறது மஹதாதி விகாரங்களைத் தன்பக்கலில் நின்றும ஐநிப்பிக்கையாலே. அவித்யா சப்தம், வித்யாபாவத்துக்கும் வித்யேதரத்துக்கும், வித்யாவிரோதிக்கும் வாசகமாயிருந்ததேயாகிலும், விஷயா நுகுணமாயிறே ப்ரயோகமிருப்பது. ஆகையால் இத்தை அவித்யை என்கிறது, ஜ்ஞாந விரோதியாகையாலே. “ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்குத் திரோதாயகமாய்” என்று இதினுடைய ஜ்ஞாந விரோதித்வம்தான் கீழே சொல்லப்பட்டதிறே. அஸூர ராக்ஷஸாதி க்ரியைகளை, ஆச்சரியகரத்வத்தைப் பற்ற மாயாசப்தத்தாலே சொல்லுகிறாப்போலே இத்தையும்

மாயை என்கிறது, விசித்ர ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே; அதாவது, ஒன்று போலொன்றன்றிக்கே, விஸ்மயநீயங்களான கார்யங்களை ஜநிப்பிக்கை.

விளக்கம் - “மூலப்ரக்ருதிர்விக்ருதி - மூலப்ரக்ருதியானது ஜகத் உண்டாகக் காரணமாக இருக்கிறது” என்பது போன்ற வாக்கியங்களில், ப்ரக்ருதி என்ற சொல்லானது காரணப் பொருளைக் கூறும்விதமாக உள்ளது. ஆனால் இது உபாதானக் காரணத்தைக் கூறும் வாசகமாக மட்டுமே உள்ளது இதனால்தான், ப்ரஹ்மத்திற்கு மட்டுமே ஜகத்தின் உபாதானக்காரணம் என்பது பொருந்தும் என்று கூறுகின்ற ஸூத்ரகாரர், ப்ர. ஸூ. (1-4-23) - ப்ரக்ருதி: ச ப்ரதிஜ்ஞா த்ருஷ்டாந்த அநுபரோதாத் - ப்ரஹ்மமே உபாதானக் காரணம் என்றால் மட்டுமே, உறுதிபட உரைக்கும் வாக்கியங்களும் உதாரணங்களும் முரண்படாமல் இருக்கும் - என்று, ப்ரக்ருதி என்னும் சொல்லால் கூறினார். ஆகவே மிச்ரஸத்வத்தை ”ப்ரக்ருதி” என உரைப்பது ஏனென்றால் மஹத் முதலான மாற்றங்களைத் தன்னிடமிருந்து பிறக்கும்படிச் செய்வதால் ஆகும். அவித்யை என்ற சொல்லானது “வித்யை இல்லை” என்பதையும், வித்யை தவிர உள்ள மற்றவற்றையும், வித்யைக்கு விரோதமாக உள்ளவற்றையும் குறிக்கும் பொதுவான சொல்லாக உள்ளது; ஆயினும், அந்தந்த விஷயத்திற்கு ஏற்றபடி அல்லவோ பொருள் கொள்ளவேண்டும்? ஆகவே ஞானத்திற்கு விரோதமாக உள்ளதால், அவித்யை எனப்படுகிறது. அவித்யையின் ஞானத்திற்கு விரோதமாக உள்ள தன்மை குறித்து சூர்ணை (85) - ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்குத் திரோதாயகமாய் - என்று முன்பே கூறப்பட்டது. அஸுரர்கள், ராஷஸர்கள் போன்றவர்கள் செய்கின்ற செயல்களில் உள்ள ஆச்சர்யமான தன்மை என்பதை உணர்த்தும்விதமாக “மாயா” என்று கூறுவது போன்று, இது விசித்ரமான ஸ்ருஷ்டிகளைச் செய்வதால் “மாயா” என்ற சொல்லால் கூறப்பட்டது. அதாவது ஒரே போன்று அல்லாமல் வியக்க வைக்கின்ற காரயங்களை உண்டாக்குவதால் ஆகும்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 303)

4-7-6 நோக்கி நோக்கி உன்னைக் காண்பான் யானெனதாவியுள்ளே
நாக்கு நீள்வன் ஞானமில்லை நாள்தோறும் என்னுடைய
ஆக்கையுள்ளும் ஆவியுள்ளும் அல்லபுறத்தினுள்ளும்
நீக்கமின்றி எங்கும் நின்றாய் நினையறிந்தறிந்தே

பொருள் - எனது சரீரத்தில் உள்ள இதயத்தின் உள்ளிலிலும், எனது ஆத்மாவின் உள்ளிலும், இவை மட்டும் அல்லாமல் இந்தரியங்களிலும் என ஒன்றைக் கூடவிடாமல், அனைத்து இடங்களிலும், எப்போதும் அந்தர்யாமியாக நிற்பவனே! உன்னை எப்போதும் அறிந்து, இனிமையான வடிவழகு கொண்ட உன்னை எனது கண்களால் காண்பதற்காகப் பல காலம் எதிர்பார்த்து நின்று, நான் எனது மனைதிற்குள் ஆசை கொண்டபடி உள்ளேன். இது ஏனென்றால், அந்தர்யாமியாக உள்ள நீ, புலன்களுக்குப் புலப்படாதவன் என்ற அறிவு இல்லை என்பதால் ஆகும்.

அவதாரிகை - “என் பக்கலிலே ஸதாஸந்நிஹிதனாயிருந்தே உன்னைக் காட்டா தொழுகிறது நீ நினையாமை” என்று அறிந்து வைத்தே, காண ஆசைப்படா நின்றேன்; அதுக்கு அடி என் அறிவுகேடு என்கிறார்.

விளக்கம் - “எனக்கு மிகவும் அருகில் நீ எப்போதும் உள்ளபோதிலும், உன்னை நான் காண் இயலவில்லை. இது, நீ அவ்விதம் உன்னைக் காண்பிக்க எண்ணாமல் இருப்பதால் ஆகும் என்று நான் அறிவேன். ஆயினும் உன்னைக் காணவேண்டும்

என்று ஆசை கொண்டேன். இதற்குக் காரணம் எனது ஞானம் இன்மையே ஆகும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நோக்கி நோக்கி) அடுத்தடுத்து அவன் வரும் திக்கையே பார்ப்பராயிற்று. இப்படி பார்க்கிறது என்ன ப்ரயோஜனத்துக்கு? என்னில், (உன்னைக் காண்பான்) உன்னைக் காணவேணும்மென்னும் நசையாலே. (யான் இத்யாதி) ஒரு விஷயத்திலே சபலரானாரை, “இவன் இவ்விஷயத்திலே நாக்குநீட்டாநின்றான்” என்பர்களிறே; அப்படியே என் ஹ்ருதயத்திலே ஆசைப்படாநின்றேன்; வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டாதே. அதுக்கு அடியென்? என்னில், (ஞானமில்லை) இது இருந்தபடியால் எந்தனை யறிவு கேடரில்லை. “இவ்விஷயத்தைக் காணவேணும்” என்று ஆசைப்படுகிற இது, அறிவுகேடாக வேண்டுகிறதென்? என்னில், (நாடொறும் இத்யாதி) எல்லாக் காலத்திலும் உன்னைப் பெறுகைக்கு ப்ரதிபந்தகமான என் சரீரத்திலும், பெறவிருக்கிற ஆத்மாவிலும், இவையொழிந்த ப்ரதிபந்தகமான கரணங்களிலும் விடாதே எங்கும் புக்கு நின்றாய். கிழிச்சீரையில் தநம் கிடக்கப்புக்கால் வீங்குவாரைப்போலே காணும் இவர்ப்படி.

விளக்கம் - (நோக்கி நோக்கி) - மீண்டும் மீண்டும் அவன் வருகின்ற திசையைப் பார்த்தபடி நிற்கும் நிலை கொண்டவர் ஆனார். இவ்விதம் எதிர்பார்த்து நிற்பது என்ன பயனைப் பெறுவதற்காக என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். (உன்னைக் காண்பான்) - உன்னைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசையால் ஆகும். (யான் இத்யாதி) - ஒருவனுக்கு ஒரு விஷயத்தில் ஆசை அதிகமாக உள்ளபோது, “அவன் இந்த விஷயத்தில் ஆசைப்படுபவன்” என்று கூறுவார்கள் அல்லவோ? அதே போன்று இவன் விஷயத்தில் எனது இதயத்தில் ஆசை கொண்டேன்; ஆனால் இதனை வாய்விட்டு வெளியில் கூறாமல் நின்றேன். இவ்விதம் ஆசை கொள்வதற்கான காரணம் என்ன? (ஞானம் இல்லை) - இத்தகைய நிலை உள்ள காரணத்தால், என்னைப் போன்று அறிவு கெட்டவர்கள் யாரும் இல்லை. ஆனால், “இத்தகைய விஷயத்தைக் காணவேண்டும் என்று ஆசை கொள்ளுதல் என்பது எவ்விதம் அறிவு கெட்டதாகும்?” என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (நாடொறும் இத்யாதி) - உன்னை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள எனது இந்தச் சரீரம்,

உன்னை அடைவதற்குத் தயாராக உள்ள எனது ஆத்மா, அவற்றைத் தவிர்த்து உன்னைப் பெறுவதற்குத் தடையாக உள்ள இந்திரியங்கள் ஆகிய அனைத்திலும், ஒன்றையும் விடாமல், அனைத்து காலங்களிலும் புகுந்து நிற்கிறாய். பணமூட்டை ஒன்றில் தனம் உள்ளதைக் கண்டால் கால் அகலாமல் உள்ளவர்களுடைய நிலை போன்று ஆழ்வார் உள்ளார்.

வ்யாக்யானம் - (நின்னை அறிந்தறிந்து) “இதன் ரக்ஷணத்துக்குப் ப்ராப்தனாவது, நிதாநமறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஸர்வஜ்ஞனாவது, தொடங்கினது தலைக்கட்டவல்ல ஸர்வசக்தியாவது, ‘ஐயோ’ என்று இரங்குகைக்கு நீர்மையுடையனாவது, ஸதா ஸந்நிதியுண்டாவது; இப்படியிருக்க, இவன் முகங்காட்டாதொழிகிறது, செய்ய நினையாமையிறே” என்று இருக்கமாட்டாதொழிகிறது என் அறிவுகேடாமித்தனையிறே. நான் ப்ராப்தனாய், நீ அப்ராப்தனாயிருக்கிறாயல்லை; நான் ஸர்வஜ்ஞனாய், நீ அஜ்ஞனாயிருக்கிறாயில்லை; நான் ஸர்வசக்தியாய், நீ அசக்தனாயிருக்கிறாயல்லை; நான் விபுவாய், நீ அணுவாயிருக்கிறாயல்லை; இத்தலை நோவுபடவிட்டு நிர்க்ருணனாயிருக்கிறாயல்லை; உடையவனாய் வைத்து, உடைமை நோவுபட விட்டிருக்கிறது செய்ய நினையாமையிறே என்று ஆறியிருக்க மாட்டாதொழிகிறது என் அறிவு கேடாமித்தனையிறே.

விளக்கம் - (நின்னை அறிந்து அறிந்து) - இவ்விதம் உள்ள நிலைக்கான பாதுகாப்பாக இருத்தல், இந்த நிலைக்கான காரணம் அறிந்து உதவுவதற்குத் தகுதியாக அனைத்தையும் அறிந்தவனாக இருத்தல், செய்யத் தொடங்கியதை முடிக்கவல்ல திறனுக்கு ஏற்றபடி அனைத்து சக்தியும் கொண்டவனாக இருத்தல், “ஐயோ” என்று இரக்கம் கொள்வதற்கு ஏற்றபடி நீர்மை குணம் உள்ளவனாக இருத்தல் ஆகிய தன்மைகளைக் கொண்டவனாக இருத்தல் என்பது, எப்போதும் அருகில் இருத்தல் என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவே இருத்தல்வேண்டும். ஆனால் இவ்விதமாக இவன் உள்ளபோதிலும், நான் அழைத்து வராமல் இருத்தல் என்பதற்குக் காரணம், அவன் அவ்விதம் வரவேண்டும் என்று எண்ணாமல் உள்ளதால் ஆகும். ஆனால் இவ்விதம் நான் சிந்திக்காமல் இருத்தல் என்பது எனது அறிவு கெட்டதால் ஆகும். நான் ஸம்பந்தம்

கொண்டவனாகவும், நீ ஸம்பந்தம் இல்லாதவனாகவும் இருப்பதில்லை; நான் அனைத்தும் அறியாதவனாகவும், நீ ஏதும் அறியாதவனாகவும் இல்லை; நான் அனைத்து சக்திகளும் கொண்டவனாகவும், நீ சக்தி அற்றவனாகவும் இல்லை; நான் எங்கும் நிறைந்தவனாகவும், நீ அனு அளவு மட்டுமே என்பது இல்லை; இவ்விதம் நான் துன்பத்தை அனுபவிக்கும்போது, நீ உதவும் குணம் அற்றவனாக இலை; உனது உடைமையாக நானும், எனது சொந்தக்காரனாக நீயும் உள்ளபோது, உனது உடைமையாகிய என்னை, இவ்விதம் துயரப்பட வைத்தல் என்பது, நீ உதவி செய்ய எண்ணாமல் உள்ளதால் ஆகும்; இப்படியாக எண்ணி நான் சாமாதானம் அடையாமல் இருத்தல் என்பது, எனது அறிவு கெட்டதால் ஆகும் அல்லவோ?

4-7-7 அறிந்தறிந்து தேறித்தேறி யான் எனதாவியுள்ளே

நிறைந்த ஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்துப்

பிறந்தும் செத்தும் நின்றிடறும் பேதைமை தீர்த்தொழிந்தேன்

நறுந்துழாயின் கண்ணியம்மா! நானுன்னைக் கண்டுகொண்டே

பொருள் - பரிமளம் பொருந்தியதான துளசி மாலையை அணிந்தவனே! உனது இனிமையில் மிகவும் ஆசைப்பட்ட நான், எல்லையற்ற இனிமையானவனும் என்னுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவனும் ஆகிய உன்னை, நீ எனது உள்ளத்தில் ப்ரகாசித்தபடி நிற்க, அதன் மூலம் கண்டுகொண்டு, இவ்விதம் நீ அளித்த மயர்வற மதிநலம் மூலமாக, உனது பேறாகவும் இலக்காகவும் உள்ள தன்மைகளை அறிந்தேன். இதன் மூலம் தெளிவு பெற்றேன். இவ்விதம் ஞானம் பெற்ற நான், எனது நெஞ்சத்தில் எப்போதும் நிறைந்தவனும், பரிபூர்ணமாக ஞானம் கொண்டவனும் ஆகிய உன்னை, சந்தேகம் என்னும் அனைத்து குற்றங்களும் நீங்கும்படியாக வைத்து, பிறப்பு மற்றும் இறப்பு என்பதான நிலைகளில் நின்று தடுமாறும் அறிவின்மையை அகற்றினேன்.

அவதாரிகை - “நீர் நம்மைப் போர இன்னாதாகாநின்றீர்; உமக்கு ஒன்றும் உதவிற்றிலோமோ? நாம் ஒன்றும் உபகரித்திலோமென்றேயோ நீர்

நினைத்திருக்கிறது?” என்ன; “சிறிது செய்தமை உண்டு; இவ்வம்சம் பெற்றேன்; எனக்கு இத்தால் போராது” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரம் ஆழ்வாரிடம், “நாம் உம்முடைய முன்பாக வரவில்லை என்பதால் நம்மை மிகவும் வெறுத்தவராக நீவிர் நிற்கிறீர். நாம் உமக்கு எந்த உதவியும் செய்யவில்லையோ? நாம் எந்தவிதத்திலும் உமக்கு உபகாரம் செய்யவில்லை என்றோ நீவிர் எண்ணுகிறீர்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “சிறிது உபகாரம் செய்துள்ளாய். மயர்வற மதிநலம் பெற்றேன்; அதன் மூலம் அறிவுகேடு விலகப் பெற்றேன். ஆனால் இந்த உதவி மட்டுமே போதாது”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அறிந்து அறிந்து தேறித்தேறி) முதல் திருவாய்மொழியிலே பரத்வத்தை அநுஸந்தித்தார்; அது விஷயமானவாறே பிறப்பதொரு தெளிவுண்டிறே; அநந்தரம் பஜநீயனென்று அநுஸந்தித்தத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும், அநந்தரம் ஸுலபனென்று அநுஸந்தித்தத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும், பின்பு அபராத ஸஹனென்று அநுஸந்தித்தத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும், இப்படி க்ரமத்திலேயிறே திருவாய்மொழி முடிய நடந்தது; இதெல்லாம் மாநஸாநுபவமிறே.

விளக்கம் - முதல் திருவாய்மொழியில் அவனுடைய பரத்வத்தை எண்ணியபடி நின்றார். அதன் விளைவாக ஒரு தெளிவு ஏற்படுகிறது. அதனைத் தொடர்ந்து, “வீடுமின் முற்றவும்” என்ற திருவாய்மொழியில், “அவன் வணங்கத்தக்கவன்” என்று அருளிச்செய்ததன் மூலம் மேலும் ஒரு தெளிவு ஏற்படுகிறது. அதனைத் தொடர்ந்து, “பத்துடை அடியவர்” என்ற திருவாய்மொழியில், “அவன் மிகவும் சுலபமாக அடையத்தக்கவன்” என்று கூறுவதால் மேலும் ஒரு தெளிவு பிறக்கிறது. தொடர்ந்து, “அஞ்சிறைய” என்ற திருவாய்மொழியில், “அவன் குற்றங்களைப் பொறுப்பவன்” என்று கூறுவதன் மூலம் மேலும் ஒரு தெளிவு ஏற்படுகிறது. இவ்விதம் ஒரு குறிப்பிட்ட வரிசையில் இந்தத் திருவாய்மொழி முடிய நடந்தது. ஆனால் இவை அனைத்தும் மனதளவில் ஏற்படும் அனுபவங்கள் மட்டுமே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (அறிந்து அறிந்து தேறித்தேறி) நீ “மயர்வற மதிநலம் அருளு”கையாலே, பரஸ்வரூபம் - “மனனுணர் வளவிலன், பொறியுணர் வவையிலன், எதிர்நிகழ் கழிவினுமினனிலன், மிகுநரையிலன், உணர்முழுநலம், இனன்” என அறிந்து, அந்தப் பரஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்மயம் - “அது நமது விதிவகையே”, “நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனவனாகும் நீள் கடல்வண்ணன்” என்கிறபடியே “அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஆச்ரித பாரதந்தர்யம்” என்று அறிந்து அத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும்; ஸ்வஸ்வரூபம் - “சென்று சென்று பரம்பரமா யாதுமின்றித் தேய்ந்தற்று நன்று தீதென்றறிவரிதாய் நன்றாய் ஞானம் கடந்திருக்கும்” என்று அறிந்து, அதினுடைய யாதாத்மயம் - “சிறுமாமனிசராயென்னை யாண்டாரிங்கே திரிய”, “நறுமா விரை நாண்மலரடிக் கீழ்ப்புகுதல் உறுமோ” என்றும், “தம்மடியாரடியோங்களே” என்றும், “ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமாயிருக்கும்” என்று அறிந்து, அத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும்; உபாய ஸ்வரூபம் - “நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு” என்று அறிந்து, அதினுடைய யாதாத்மயம் - “சைதந்ய க்ருத்யமாய் அதிகாரி விசேஷணமான ஸ்வீகாரத்தையும் பொறாத ஸஹகாரி நைரபேக்ஷயம்” என்று அறிந்து பிறப்பதொரு தெளிவும்; பல ஸ்வரூபம் - “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்”கை என்று அறிந்து, அதினுடைய யாதாத்மயம் - “உன் தன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்க வின்புறுதும்” என்று அறிந்து, அத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும்; விரோதி ஸ்வரூபம் - “யானே யென்தனதே என்றிருக்கை” என்று அறிந்து, அதினுடைய யாதாத்மயம் - “கைங்கர்யத்திலஹங்கார கர்ப்பமான மமகாரம்” என்று அறிந்து, அத்தால் பிறப்பதொரு தெளிவும்.

விளக்கம் - அல்லது வேறு விதமாகவும் பொருள் கூறலாம். (அறிந்து அறிந்து தேறித்தேறி) - நீ மயர்வற மதிநலம் அருள்பவன் என்பதால், உனது பரஸ்வரூபம் குறித்து திருவாய்மொழி (1-1-2) - மனனுணர் வளவிலன், பொறியுணர்வவையிலன், எதிர்நிகழ் கழிவினுமினனிலன், மிகுநரையிலன், உணர்முழுநலம், இனன் - என்று அறிந்தேன்; அத்தகைய பரஸ்வரூபத்தின் உள்ளது உள்ளபடியான தன்மையானது, திருவாய்மொழி (10-6-1) - அது நமது விதிவகையே - என்றும், திருவாய்மொழி (3-6-9) - நெஞ்சினால் நினைப்பான்

யவனவனாகும் நீள் கடல்வண்ணன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “அர்ச்சாவதாரம் முடிய உள்ளதான, அடியார்களுக்கு எப்போதும் வசப்பட்ட நிலை” என்று அறிந்தேன்; இவற்றால் ஒரு தெளிவு பிறந்தது. எனது ஸ்வரூபமானது, திருவாய்மொழி (8-8-5) - சென்று சென்று பரம்பரமா யாதும் அன்றித் தேய்ந்தற்று நன்று தீதென்றறிவரிதாய் நன்றாய் ஞானம் கடந்திருக்கும் - என்பதாக அறிந்தேன்; இதனுடைய உள்ளது உள்ளபடியான தன்மையானது திருவாய்மொழி (8-10-3) - சிறுமாமனிசராயென்னை ஆண்டார் இங்கே திரிய - என்றும், திருவாய்மொழி (3-7-10) - தம் அடியார் அடியோங்களே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “உனது அடியார்கள் வரை அடிமையாக இருத்தல் ஆகும்” என்று அறிந்தேன்; இதனால் ஒரு தெளிவு பிறந்தது. உபாயமாக உள்ள ஸ்வரூபமானது, திருவாய்மொழி (5-10-11) - நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு - என்று அறிந்தேன்; அதனுடைய உள்ளது உள்ளபடியான தன்மையானது, “ஞானத்தின் கார்யமாக, அதிகாரியின் அடையாளமாக உள்ள ப்ரபத்தியையும் கூட உபாயமாக ஏற்றுக்கொள்ளாதது” என்று அறிந்தேன்; இதனால் ஒரு தெளிவு பிறந்தது. பலனுடைய ஸ்வரூபமானது, திருவாய்மொழி (3-3-1) - ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்தல் - என்பதாக அறிந்தேன்; அதன் உள்ளது உள்ளபடியான தன்மையானது, திருவாய்மொழி (10-3-9) - உன் தன் திருவுள்ளம் இடர் கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்க இன்புறுதும் - என்று அறிந்தேன்; இதனால் ஒரு தெளிவு பிறந்தது. உன்னை அடைவதைத் தடுப்பதான விரோதி ஸ்வரூபமானது, திருவாய்மொழி (2-9-9) - யானே என்தனதே என்றிருக்கை - என்பதாக அறிந்தேன்; அதன் உள்ளது உள்ளபடியான தன்மையானது, “கைங்கர்யத்தில் அஹங்காரத்தைச் சேர்ந்தவுடன் கொண்டதாகிய ஒரு மமகாரம்” என்று அறிந்தேன்; இதனால் ஒரு தெளிவு பிறந்தது.

வ்யாக்யானம் - (யான்) இப்படி நீயறிவிக்க அறிந்த யான். (எனதாவியுள்ளே) என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே. (நிறைந்த ஞான மூர்த்தியாயை) பரிபூர்ண ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனான உன்னை. பெற்ற அம்சத்தால் த்ருப்தனாகவொண்ணாதபடியான வைலக்ஷண்யத்தை யுடைய உன்னை. (நின்மலமாக வைத்து) விசதமமாக அநுஸந்தித்து. (பிறந்தும் இத்யாதி) அறிவு பிறந்த அநந்தரம், “இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை” என்று அபேக்ஷித்த அது

பெற்றேன். சாவது பிறப்பதாக் கொண்டு தடுமாறுகிற அறிவுகேடு தவிரப் பெற்றேன்.

விளக்கம் - (யான்) - இப்படியாக எனக்கு நீ அறிவு புகட்டி, அறிந்து கொண்ட நான். (எனது ஆவியுள்ளே) - எனது இதயத்தின் உள்ளே. (நிறைந்த ஞான மூர்த்தியாயை) பரிபூர்ணமான ஞான ஸ்வரூபமான உன்னை. உன்னை அடைந்த அம்சத்தால் மட்டுமே மனநிறைவு கொள்ள இயலாதபடியான மேன்மை கொண்ட உன்னை. (நின்மலமாக வைத்து) - அனைத்துவிதமான தோஷங்களும் நீங்கும்படியாக எண்ணி. (பிறந்தும் இத்யாதி) - அறிவு பிறந்த பின்னர், திருவிருத்தம் (1) - இந்நின்ற நீர்மை இனி யாம் உறாமை - என்று வேண்டி நின்று, அதனையும் அடைந்தேன். இறத்தல் மற்றும் பிறத்தல் என்பதை எண்ணித் தடுமாறியபடி உள்ளதான அறிவுக்கேடு நீங்கப் பெற்றேன்.

வ்யாக்யானம் - (நறுந்துழாய் இத்யாதி) இவ்வறிவு பிறக்கைக்கு அவனிட்ட பிச்சை இருக்கிறபடி வைத்த வளையத்தைக் காட்டி, அவ்வடிவிலே குருகுல வாசத்தைப் பண்ணுவித்து, அறிவு பிறப்பித்தாயிற்றுத் தனக்கு ஆக்கிக்கொண்டது. (நான் உன்னைக் கண்டு கொண்டு) உன் போக்யதையை அறிந்த நான், நிரவதிக போக்யபூதனான உன்னைக் கண்டு கொண்டு. "நறுந்துழாயின் கண்ணியம்மா! நான் உன்னைக் கண்டு கொண்டு, அறிந்தறிந்து தேறித்தேறி, யான் எனதாவியுள்ளே நிறைந்த ஞான மூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்து, பிறந்தும் செத்தும் நின்றிடறும் பேதைமை தீர்த்தொழிந்தேன்; இது நான் பெற்ற அம்சம்" என்கிறார்.

விளக்கம் - (நறுந்துழாய் இத்யாதி) - இப்படிப்பட்ட அறிவு பிறப்பதற்கு அவன் அளித்தருளிய பச்சை காரணமாக உள்ளது; பச்சை என்பது இங்கு துளசி அல்லது உபகாரத்தைக் குறிக்கும். வைக்கப்பட்ட துளசிமாலையைக் காண்பித்து, அந்த வடிவில் குருகுலவாசத்தைச் செய்யும்படியாகச் செய்து, எனக்கு அறிவு பிறக்கும்படிச் செய்தான்; இதன் மூலம் என்னைத் தனக்கே என்று மாற்றிக்கொண்டான். (நான் உன்னைக் கண்டு கொண்டு) - உனது இனிமையை அறிந்த நான், எல்லையற்ற இனிமையை அளிக்கின்ற உன்னைக் கண்டு

கொண்டு. அதாவது, “நறுந்துழாயின் கண்ணியம்மா! நான் உன்னைக் கண்டு கொண்டு, அறிந்தறிந்து தேறித்தேறி, யான் எனதாவியுள்ளே நிறைந்த ஞான மூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்து, பிறந்தும் செத்தும் நின்றிடறும் பேதைமை தீர்த்தொழிந்தேன்; இது நான் பெற்ற அம்சம்”, என்று கூறுகிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 19)

வ்யாக்யானம் - (அசித்) அஸம்ஜ்ஞாவத்தான அசேதனம். “விகார ஜநநீமஜ்ஞாம்” இத்யுபநிஷத். தத்ராபி பராசர: “த்ரிகுணம் தஜ்ஜகத்யோநி: அநாதி ப்ரபவாப்யயம் | அக்ஷய்யம்” இத்யாதி. (ஈச்வர) உபயோர் நியந்தாவான ஸ்வாமி. தத்ராபி பராசர: “பரமாத்மா ச ஸர்வேஷாமாதார: பரமேச்வர: | விஷ்ணுநாமா ஸ வேதேஷு வேதாந்தேஷு ச கீயதே”, “பர: பராணாம் பரம: பரமாத்மாத்ம ஸம்ஸ்தித: | ரூபவர்ணாதி நிர்தேச விசேஷண விவர்ஜித: || ஸர்வத்ராஸௌ ஸமஸ்தஞ்ச வஸத்யத்ரேதி வை யத: | ததஸ் ஸ வாஸுதேவேதி வித்வத்பி: பரிபட்யதே” இத்யாதி. (தத் ஸ்வபாவ) தேஷாம் ஸ்வபாவ:; தத்ர ச ஸ: “ப்ரதாநஞ்ச புமாம்ச்சைவ ஸர்வபூதாத்மபூதயா | விஷ்ணுசக்த்யா மஹாபுத்தே வ்ருதௌ ஸம்சர்ய தர்மிணௌ” இத்யாதி. (போக) ப்ரஹ்மாதிபிபீலிகாந்தமான பத்த சேதன வர்க்கத்துக்குக் கர்மானுகுணமாக தாரதம்யேந அனுபாவ்யமான சப்தாதிக்கள்.

விளக்கம் - ஞானம் அற்றதான அசேதனம். மந்த்ரிகோபநிஷத்தத்தில், “விகார ஜநநீமஜ்ஞாம் - மாற்றத்தைப் பிறக்கச் செய்வதும், ஞானம் அற்றதும்” என்று கூறியது. இதனைப் பராசரர் ஸ்ரீவிபு. (1-2-21) - த்ரிகுணம் தஜ்ஜகத்யோநி: அநாதி ப்ரபவாப்யயம் | அக்ஷய்யம் - மூன்று குணங்களுடன் கூடியது; தனக்குக் காரணம், பிறப்பு, முடிவு இல்லாத அதுவே உலகின் காரணம் - என்றார். (ஈச்வர) - சித் மற்றும் அசித் ஆகிய இரண்டையும் நியமிக்கின்ற ஸ்வாமி. இதனைப் பராசரர் ஸ்ரீவிபு. (6-4-40) - பரமாத்மா ச ஸர்வேஷாமாதார: பரமேச்வர: | விஷ்ணுநாமா ஸ

வேதேஷு வேதாந்தேஷு ச கீயதே - பரமாத்மா மட்டுமே அனைத்திற்கும் ஆதாரமாகவும், அனைத்திலும் உயர்ந்தவன் ஆவான்; ஆகவே ஈசுவரனாக உள்ளான்; அவனே வேதங்களிலும் வேதாந்தங்களிலும் விஷ்ணு என்று கூறப்படுகிறான் - என்றார். மேலும் ஸ்ரீவிபு. (1-2-10) - பர: பராணாம் பரம: பரமாத்மாத்ம ஸம்ஸ்தித: | ரூபவர்ணாதி நிர்தேச விசேஷண விவர்ஜித: || ஸர்வத்ராஸௌ ஸமஸ்தஞ்ச வஸத்யத்ரேதி வை யத: | ததஸ் ஸ வாஸுதேவேதி வித்வத்பி: பரிபத்யதே - அனைத்து உயர்ந்தவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன்; தன்னை விட உயர்ந்தவை ஏதும் அற்றவன்; தனக்கு ஆதாரமாகத் தானே உள்ளவன்; இப்படிப்பட்ட பரமாத்மா ரூபம், நிறம் நாமம் போன்றதான ப்ரக்ருதி அடையாளங்கள் அற்றவன் ஆவான்; இவனே சான்றோர்களால் வாஸுதேவன் எனப்படுகிறான் - என்றதும் காண்க. (தத் ஸ்வபாவ) - அவற்றின் இயல்பு. இதனை ஸ்ரீவிபு. (2-7-29) - ப்ரதாநஞ்ச புமாம்ச்சைவ ஸர்வபூதாத்மபூதயா | விஷ்ணுசக்த்யா மஹாபுத்தே வ்ருதௌ ஸம்ச்ய தர்மிணௌ - ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ந்து நிற்கும் இயல்பு கொண்ட ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷன் ஆகியவை, அனைத்து பூதங்களுக்கும் ஆத்மாவாக உள்ள விஷ்ணுவின் சக்தியால் வ்யாபிக்கப்பட்டுள்ளன - என்றது. (போக) பந்தப்பட்ட சேதனர்களுக்குக் கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி ஏற்றத்தாழ்வு என்னும் அனுபவங்களாக உள்ள சப்தம் போன்ற விஷயங்கள்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்